

NELSON DEMILLE

zářivý anděl

THRILL

Nelson DeMille

Zářivý anděl

NELSON DEMILLE

zářivý anděl

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2015 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Pavel Bakič, 2016
ISBN 978-80-7473-486-1 (PDF)

Sandy, mé vikingské spolunámorníci a navigátorce

ČÁST PRVNÍ

Byla středa k večeru, září. Plukovník Vasilij Petrov z ruské Služby vnější rozvědky seděl ve své newyorské kanceláři a upřeně si prohlížel rudou obálku ležící na mahagonovém psacím stole. Nesla voskovou pečeť, rovněž rudou.

Před hodinou přiletěla Aeroflotem z Moskvy s každodenní diplomatickou poštou určenou pro zastoupení Ruské federace při OSN, které sídlilo na 67. východní ulici.

Na její přední straně bylo rukou vyvedené plukovníkovo kódové číslo 013575 a pod ním identifikační číslo zprávy: 82343.

Šifrant nějakou dobu trpělivě stál na protější straně plukovníkova stolu, než si odkašlal: „Pane?“

Petrov vzal do ruky pero a podpisem do úřední knihy potvrdil, že z Moskvy obdržel jak obálku, tak zapečetěnou kabelu, kterou mu šifrant také donesl a která nyní ležela na stole.

Šifrant knihu převzal, podal plukovníkovi další zapečetěnou obálku, zasalutoval a odešel.

Petrov rudou obálku rozřízl a dopis rozložil na savou podložku.

Zprávu z Moskvy, napsanou strojem na arch nitrocelulózy, tvořily zdánlivě nesmyslné čtveřice písmen. V žertu se o nich mluvilo jako o tabulkách u očaře.

Petrov otevřel druhou obálku, kterou mu šifrant předal, a potištěný papír položil vedle zakódované zprávy. Byl na něm uvedený jednorázový denní kód, umožňující dopis vyluštit.

Pokud by zpráva dorazila elektronickou cestou, obdrželo a vyluštilo by ji šifrovací oddělení v devátém patře. Vzkaz ovšem nebyl určený jejich očím. A co bylo podstatnější, elektronickou komunikaci běžně monitorovala Národní bezpečnostní agentura, přičemž dešifrovací schopnosti Američanů nebylo možné brát na lehkou váhu. Proto vzkaz dorazil diplomatickou poštou, avšak v červené obálce, která dávala najevo, že není diplomatům určený. Obdržet ho měla Služba vnější rozvědky, SVR, operující v rámci ruské mise při OSN. Přesně vzato byl adresován do vlastních rukou plukovníka Petrova a měl přiřazenou nejvyšší důležitost. A jak Petrov věděl, mohl mu sdělovat pouze dvě věci: buď že se operace zahajuje, nebo že se odvolává.

Vzal pero a pustil se do dešifrování.

Text byl krátký, jako u mnoha podobných stručných vzkazů však byla jeho délka nepřímo úměrná jeho důležitosti.

Plukovník zprávy vyluštil během pouhých pár minut. Odložil pero a četl.

Budte zdráv. V neděli zahájíte operaci Nula.

Přečetl si ta slova ještě jednou.

Jako každému, kdo kdy čekal na rozkaz, který mu ozřejmí jeho další osud, se plukovníkovi ulevilo, že je čekání u konce. Klid se v něm mísil s pocitem sebedůvěry a s obavami. Nebál se smrti – bál se, že selže a zneвозмоžní se. Takový osud byl horší než smrt.

Zhluboka se nadechl a vzpomněl na svého otce, někdejšího generála KGB, držitele Leninova řádu a hrdinu Sovětského svazu.

V den, kdy plukovník Petrov odlétal s Aeroflotem do New Yorku, ho otec doprovodil na letiště a řekl mu: „Byla ti svěřena budoucnost Ruska, Vasiliji. Přepíšeš dějiny tohoto století. Navrať se domů s plnou slávou, nebo se nevracej vůbec.“

Petrov se vrátil pohledem k papíru. Další dva řádky byly napsané kryptickým stylem, který měl jejich smysl dále zamlžit pro onen nepravděpodobný případ, že by vzkaz viděl někdo jiný než plukovník.

Četl: *Šťěstí se v daný čas dostaví na dané místo.*

Na třetím řádku stálo: *Ryba plave, kuň čeká a pták poleť.*

Poslední řádek varoval: *K nedělnímu dni se s Vámi přerušuje veškerá komunikace. Hodně štěstí.*

Zpráva nebyla podepsaná. Stejně tak se v ní od Petrova nepožadovala odpověď, dokonce ani potvrzení, že je připravený. Po celém roce plánování jednoduše nebylo co dodat. Byl čas.

Vložil oba archy do skartovačky, vstal a přitáhl si rozměrnou kabelu z odolného nylonu. Rozlomil pečeť a klíčem, který si přivezl z Moskvy, otevřel zámek. Uvnitř našel tři pistole Makarov o ráži devět milimetrů. Zkontroloval, že jde o model PB, vyvinutý přímo pro KGB a opatřený zabudovaným tlumičem, a napočítal deset zásobníků. K zabití všech předpokládaných obětí by to mělo stačit.

Na dně ležely dva předměty v modrém dárkovém papíru. Věděl, že jde o samopaly MP5, které si vyžádal, a že je doplňuje zhruba dvacítká zásobníků. A nakonec ležel v kabele hliníkový box – souprava nářadí zkonstruovaná k jednomu jedinému účelu. Znovu kabelu zavřel a zamkl.

Přistoupil k oknu a shlédl do ulice. Když před čtyřmi měsíci dorazil, New York si ho nezískal, bylo tu příliš horko a žilo tu příliš mnoho Afričanů, Asiatů, Arabů a Židů. Teď v září se ale ochladilo a *černožopyje*, tedy negři, už mu tolik na nervy nelezli.

Zato mu na ně dál lezl fakt, že je den co den, minutu co minutu pod dozorem. Americké tajné služby samozřejmě věděly, co je zač, a poskytovaly mu jenom velice

málo příležitostí věnovat se své práci mimo kancelář. Nevadí, klidně ať si ho sledují po libosti. V neděli se jim ztratí a oni si toho ani nevšimnou. A potom bude mít volné ruce a vykoná svůj úkol. Provede operaci Nula.

Oficiálně byl ke Spojeným národům přidělen na dva roky. Dokázal by takovou dobu vydržet, ale nakonec bude jeho práci konec už v pondělí. Stejně jako celému New Yorku.

ČÁST DRUHÁ

2

Kdybych chtěl celé dny hlídat hajzly, mohl jsem si zařídit veřejné WC. Jenomže místo toho na hajzly dohlížím ve jménu vlasti.

Seděl jsem v černém Chevroletu Blazer na manhattanské 67. východní, kousek od adresy, kde sídlí zastoupení Ruské federace při OSN, a čekal, až se objeví hajzl jménem Vasilij Petrov. Petrov je plukovník ruské Služby vnější rozvědky, SVR, což je obdoba naší CIA a následovnice sovětské KGB. Vasilij – kterému jsme z důvodů, které brzy objasním, dali důvěrné kódové označení Nasilij – je v ruském zastoupení tajemníkem pro lidská práva, což je docela fór, protože ve skutečnosti je to rezident SVR v New Yorku. U CIA se stejné pozici říká „vedoucí expozitury“. Už jsem na plukovníka Petrova při nějakých příležitostech dohlížel, a i když jsem s ním osobně neprohodil ani slovo, slyšel jsem, že si na něj člověk musí dávat zatraceně bacha. Prostě že to je hajzl.

Já se mimochodem jmenuju John Corey a kdysi jsem byl tady v New Yorku u mordparty, ale teď makám pro federály jako externí agent. Moje kariéra u policie skončila, když jsem schytl tři kulky a výsluhový systém mi napočítal „pětasedmdesátiprocentní invaliditu“ – že by dvacet pět procent za každý kus olova? Ve skutečnosti jsem jako rybička, aspoň tělesně. Psychotesty mi při přijímacím řízení k federálům daly malinko zabrat.

Ale k věci: vedle mě seděla za volantem mladá dáma, se kterou jsem už dělal dřív, Tess Faradayová. Mohlo jí být tak třicet pryč, měla kaštanové vlasy, byla

vysoká a hezká a celá jako ze škatulky. Kromě toho v našem SUV seděla ještě moje manželka Kate Mayfieldová a koukala mi přes rameno. Ve skutečnosti sice byla ve Washingtonu, ale já její přítomnost prostě cítil, jestli mi rozumíte.

„Můžu ti od sebe na chvíli ulevit a jít si ulevit, Johnne?“ zeptala se Tess. Takhle podle ní vypadá humor.

„Ty máš něco s močákem?“

„Neměla jsem si dávat to kafe.“

„Naklopila jsi do sebe dvě.“ Chlapi to při sledovkách normálně pouštějí do igelitáku a ten pak vyhazují z okna. „Dobře, ale ať jsi hned zpátky,“ svolil jsem.

Tess vystoupila a pelášila do pobočky Starbucks, co je za rohem na Třetí avenue.

Vasilij Petrov se mohl každým okamžikem vynořit z ruského zastoupení, nastoupit k šoférovi do Mercedesu S550 a prásknout do koní. Jenomže já měl další tři sledovací auta plus čtyři pěší agenty, takže byl Vasilij dobře pokrytý, i když jsem zrovna jenom tak dřepěl v autě a paní Faradayová na míse.

A jakou že akci měl podle nás plukovník Petrov rozjetou? Netušili jsme. Ale nějakou určitě. Proto nás potčil svou návštěvou. A proto jsme se snažili být velmi pozornými hostiteli, abych tak řekl.

Byly to ostatně teprve čtyři měsíce, co dorazil, a takže čerstvá krev má občas za úkol vnést do hry něco nového, takže na ni musíme dohlížet víc než na agenty SVR, co už se tady uhnízдили a jen tak normálně fízlují. Na nováčky je třeba dát si majzla.

Ruské zastoupení při OSN zabírá celou dvanáctipatrovou budovu obehnanou plotem z tepaného železa. Barák příhodně stojí přímo přes ulici od devatenáctého policejního okrsku, takže jsou na něj odnaproti non-stop namířené kamery. Rusákům se nelíbí, že je švestky mají pod dozorem, ale zároveň vědí, že jim to zajišťuje

klid od demonstrujících vztekounů nebo od lidí, co by jim rádi položili bombu na zápraží. Jen tak abyste věděli: já osobně žiju pět ulic severně, na 72. východní, takže když mám ve čtyři padla, hravě to dojdu pěšmo. Skoro na tu dálku cítím chuť pivíček doma v lednici.

Takže jsem seděl a čekal na Vasilije Petrova a Tess Faradayovou. Začátek září přinesl krásné počasí, měli jsme jeden z těch slunných dnů bez přeháněk, co přijdou po srpnovém parnu. Byla neděle, chvíli po desáté dopoledne, a na newyorských ulicích a chodnících panoval relativní klid. Nedělní službu jsem dobrovolně vzal proto, že paní Coreyová (moje manželka, nikoli matka) letěla na víkendovou konferenci do Washingtonu. Zpátky jsem ji mohl čekat buď večer, nebo v pondělí dopoledne, a než vymýšlet, čím se o neděli sám zabavit, to budu radši hákovat.

Navíc bylo zrovna jedenáctého září – obvykle na tohle datum vyrazíme s Kate přinejmenším na jeden vzpomínkový obřad, ale letos mi to výročí přišlo vhodnější oslavit tak, že se budu věnovat svému poslání.

Rok 2001 způsobil, že máme v tenhle den pokaždé vyšší stupeň pohotovosti, ale zrovna letos se nevynořila žádná konkrétní zpráva o tom, že by Arabášové něco chystali. Kromě toho se město takhle při neděli vyliční od Newyorčanů i dojíždějících náplav, takže není moc koho zamordovat. Jedenácté září je ale jedenácté září, takže se lidi z bezpečnostních složek i tentokrát v hojném počtu starali, aby všichni v klidu a bezpečí prožili neděli jako každou jinou.

Kate byla ve Washingtonu proto, že je zvláštní agentka FBI přidělená k Protiteroristické operační skupině, jednotce, která sídlí tady v centru na Federal Plaza 26. Nedávno jí doprostřed titulu „zvláštní agentka“ vrazili ještě slovo „vedoucí“, takže teď musí do Washingtonu každou chvíli. Občas ji doprovází její šéf, zvláštní *velící*

agent Tom Walsh – taky mi u POS šéfoval, jenomže teď už pro něj ani POS nedělám. Oběma nám to jedinečně vyhovuje, neseděli jsme si. Kate mu ale padla do noty a mám pocit, že on jí taky. Jestli s ní letěl i tentokrát, to jsem si nebyl jistý, protože se nikdy neptám a Kate to sama vybalí jenom málokdy.

Abych začal o něčem, co mě tak nevytáčí: makám teď u DDS, Diplomatického dozorovacího sboru. Centrálu má taky v čísle 26 na Federal Plaza, ale při téhle nové práci tam musím páchnout málokdy nebo vůbec.

U POS jsem strávil léta v blízkovýchodní sekci a práce to byla sice zajímavá, ale dost stresující. A podle Kate jsem velkou část toho stresu vyvolával já. Manželky si všímají věcí, co manželům úplně uniknou. Stručně řečeno došlo k tomu, že jsem si párkrát vjel do vlasů s místní muslimskou komunitou (a svými nadřízenými u FBI), a to moje šéfy přímo nebo nepřímo přivedlo k tomu, aby mi položili otázku, jestli bych si nechtěl hledat flek jinde. Walsh nadhodil Diplomatický dozorovací sbor, za A proto, že by mě pak měl z krku, za B proto, že bych mu nelezl do kanclu, a za C proto, že bych pak přestal být synonymem pro trable.

Znělo to dobře. Kate to tak taky připadalo. To její povýšení vlastně přišlo až po mém odchodu.

Náhoda?

Můj telefon od Nextelu funguje zároveň jako vysílačka. Zablikala mu kontrolka a ozvala se Tess: „John, chtěl bys koblihu nebo něco?“

„Umyla sis ruce?“

Zasmála se. Moje vtípky ji baví. „Tak co chceš?“

„Čokoládovou placku.“

„Kafe?“

„Ne.“ Ukončil jsem spojení.

Tess si jako svůj pracovní cíl vytyčila, že se stane zvláštní agentkou FBI, a když o tohle usilujete, musíte

dostatečně vynikat v jednom z pěti oborů: v účetnictví, informatice, jazycích, právu nebo takzvaných různorodých zkušenostech. Je to advokátka, takže si jeden z těchhle chlívčků mohla odškrtnout. Většina ztroskotaných právníků jde do soudnictví nebo do politiky, ale Tess chce údajně dělat něco smysluplného, ať už tím myslí, co chce. Než se jí to podaří, je u Diplomatického dozorovacího sboru.

Většina lidí přijde k DDS potom, co skončí někde jinde, a má za sebou třeba dvacetiletou kariéru u nějakých vyšetřovacích nebo pořádkových složek. Většinou jsme tím pádem zkušený agenti nebo bývalí policajti a sem tam se mezi nás připlete nějaká takováhle Tess Faradayová, nezkušená mladá advokátka, co vidí v Diplomatickém dozorovacím sboru odrazový můstek a možnost získat trochu té pouliční protřelosti, co by dobře vypadala na její přihlášce k FBI.

Tess se vrátila k autu a podala mi čokoládovou placuku mamutích rozměrů. „Placení ti odpustím.“

Nesla si další kafe. Někdo se prostě nikdy nepoučí.

Měla na sobě světlé kapsáče, modrou polokošili a boty na běhání, protože když se váš člověk vydá při sledovačce někam pěšky, jsou k nezaplacení. Kalhoty i triko měla dost volné na to, aby pod ně schovala kvér, jenomže Tess nemá k nošení kvéru povolení.

Vlastně ho teoreticky vzato nemá žádný agent Diplomatického dozorovacího sboru. Jenomže nejsme tak blbí jako ta sebranka, co o pravidlech rozhoduje, takže bývalí policajti nosí bouchačku skoro všichni. I já měl svoji devítku glock v plochem pouzdře připlácnutém pod volnou polokošili nad opasek.

Dál jsme čekali, až se vynoří Vasilij.

Plukovník Petrov bydlí ve velkém věžáku v nóblovní čtvrti Riverdale, která spadá pod Bronx. Barák, co mu říkáme zkráceninou ze slova komplex prostě a jednoduše

Plex, patří Rusákům z OSN a z ruského konzulátu a nikdo jiný tam taky nebydlí, tzn. je to doupe špiónů. Plex stojí na vysokém kopci a trčí z něj tolik antén, jako by snad chtěl zachytit zprávy od mimozemšťanů.

Národní bezpečnostní služba má samozřejmě poblíž vlastní hnízdečko. Odposlouchává Rusáky, co odposlouchávají nás, a všichni se náramně bavíme snahou vyrušit si navzájem signál. Nic nového pod sluncem, od studené války se změnily jen šifrovací klíče.

Kromě téhle technologické úrovně ale hra taky pokračuje pěkně osobně a postaru, podle nejstarších tradic. Sledujte támhletoho čmuchala. I Diplomatický dozorovací sbor má poblíž ruského věžáku utajené detašované pracoviště, říkáme mu Batmanova jeskyně. Partáci, co na Plex letos jedenáctého září ráno dohlíželi, nám nejdřív oznámili, že Vasilij Petrov vyšel ven, a pak ho sledovali až sem do práce, kde jsme sledovačku převzali my.

V neděli Rusáci obvykle v kanclu nedřepí, takže jsem hádal, že Vasilij hodlá jet někam dál nebo se vrátit do Plexu, zkrátka že každou chvíli zase vyleze ven a nasedne si k šoferovi do meďoura.

Podle zpravodajců je plukovník Petrov ženatý, ale manželka a dětičky zůstaly v Moskvě. To už samo o sobě budí podezření, protože rodinky ruských delegátů při OSN si život v New Yorku za státní rubly ohromně užívají. Ale možná se dá manželská odluka vysvětlit nějak nevinně. Třeba má žena v Moskvě důležitou práci nebo si jednoduše lezou na nervy.

Tess mě informovala: „Mám na dnešek dva lístky na Mets, ten dvojzápas.“ A dodala: „Ráda bych stihla aspoň odvetu.“

„Můžeš si obě jejich prohry poslechnout v rádiu.“

„Budu se tvářit, žeš nic neřekl.“ Potom si povzdechla: „Až nás ve čtyři vystřídají, to bude úleva.“

„Větší než před chvílí ve Starbucks?“

Nechala to bez odpovědi.

Trochu si o Tess Faradayové promluvíme. Zmiňoval jsem už, že je vysoká, štíhlá a pohledná? Taky plave a hraje pálkovanou – ne že bych věděl, co to je. Nebojí se používat mozek, občas se u ní projeví skutečný zápal pro věc a asi bude idealistka, protože proč by jinak opouštěla advokátní kancelář na Wall Street a hlásila se k FBI, kde si platově opravdu nepolepší?

Jenže paní Faradayová si s platem nejspíš hlavu nedělá. Zmínila se mi, že se narodila a vyrostla v Lattingtownu, nóbl vesnici v severní části Long Islandu, na Zlatém pobřeží, jak se říká. A podle jejího přízvuku a výraziva je mi jasné, že bude její rodina zazobaná a dobře postavená. Když lidi z takovýchhle poměrů chtějí sloužit vlasti, obvykle jdou na ministerstvo zahraničí nebo do tajných služeb, a ne k FBI, ale já Tess umím za její volbu ocenit a držím jí palce.

Taky určitě nemusím zdůrazňovat, že toho Tess Faradayová a John Corey nemají moc společného. Ale během těch dní a hodin, co jsme nucení strávit v těsné blízkosti, spolu i přesto zvládneme vyjít.

Aspoň jednu věc navíc společnou máme: já jsem ženatý, ona vdaná. Ten její se jmenuje Grant, dělá něco ohledně mezinárodních financí a každou chvíli pracovně lítá kdovíkam. Nikdy jsem ho neviděl a asi ani neuvídím, ale psát manželce esemesky a telefonovat jí, na to je vysazený. Z toho, co mu Tess do mobilu povídá, jsem si odvodil, že je Grant žárlivec a Tess s ním trochu ztrácí trpělivost. Minimálně to tak vypadá, když jsem v doslechu.

„Jestli se Petrov dá do pohybu,“ zeptala se mě Tess, „budeme se ho držet, nebo ho předáme dalšímu týmu?“

„Podle toho.“

„A nevádí ti, že jsi ve dvojici s takovým bažantem?“

„Nevadí, když si ten bažant příště vezme bažanta.“
Jednomu z nás to připadalo vtipné.

Abych ale poctivě zodpověděl Tessinu první otázku: kdyby se Petrov dal do pohybu, nejspíš by se ho dál držel můj tým. Bez svolení ministerstva zahraničí nesměl plukovník vyjet dál než čtyřicet kilometrů od centra Manhattanu, a podle informací, co jsem dostal, si o výjezdní povolení na víkend nezažádal. Rusové to dělali málokdy, a když už, tak žádost podali v pátek odpoledne, aby na ministerstvu nikdo neměl čas jejich cestovní plány schválit nebo zamítnout. A potom sedli do auta, na vlak nebo autobus a za tu svou čtyřicetkilometrovou hranici frnkli. Ženské obvykle jenom vyrazily někam do Jersey do outletu a chlapi proháněli sukně v Atlantic City, občas si ale někdo ze SVR nebo z vojenské rozvědky GRU dal s někým sraz, případně si jel prohlédnout jaderný reaktor nebo podobnou atrakci, kterou si prohlížet neměl. Proto je taky sledujeme, i když jim nakonec skoro nikdy nenasadíme klepeta. FBI, pod kterou DDS patří, je – ať už chvalně, nebo nechvalně – proslulá tím, že sledovačky a shromažďování materiálů můžou trvat roky. Policajti se řídí důkazy, zato FBI čeká, až podezřelý zemře sešlostí věkem.

„Kdybys v ty čtyři vážně musela, tak řekni,“ obrátil jsem se na Tess. „Myslím na zápas, ne na záchod. Zavolám si o náhradníka.“

Tess na to: „Jsem jenom tvoje.“

„Paráda.“

„Ale jestli v ty čtyři dostaneme padla, tak mi přebývá lístek.“

Svou odpověď jsem dobře zvážil, ale stejně možná nebyla moudrá: „Rozumím správně, že je pan Faraday někde v trapu?“

„To je.“

„A pročpak se nám dneska ráno ještě neozval?“

„Pověděla jsem mu, že mám diskrétní sledovačku a všechno musí probíhat tiše.“

„Učíš se.“

„Nemusím se učit, co dávnou umím.“

„Když říkáš.“ Úniková a uhýbací taktika, jak se říká v armádě. Že by měl Grant k žárlivosti i důvod? (No ne, jak vás to napadlo, pane Corey?)

Ve skutečnosti sledování plukovníka Vasilije Petrova vůbec diskrétně neprobíhalo. Zvolený postup byl „nárazník na nárazník“, jak se u nás říká – zkrátka jsme Vasilijovi hodlali celý den viset přímo za zadkem. Sledovačka tohoto typu pozornosti sledovaných nikdy neunikne a agenti DDS se od nich občas dočkají vražedných pohledů. Větší parchanti na ně rovnou dělají negentlemanská gesta.

Vasilij se uměl chovat zvláště naježeně. Když děláte pro rozvědku a jste doma velké zvíře, nejspíš se vás dost dotkne, když se někdo pro změnu pověsí na vás. Jenomže s tím se Petrov mohl jít bodnout. Každý se nějak živí, a my holt takhle.

Občas si s některým naším týmem trochu pohrál, dokonce nás za ty čtyři měsíce dvakrát úspěšně setřásl. Mému ostřížímu zraku teda neunikl nikdy, ale jiné týmy od DDS ho ztratily. A to si pište, že když ztratíte místního šéfa SVR, dostanete to pěkně sežrat, takže jsem nic takového dopustit nehodlal. Neexistuje, že bych někoho ztratil. Jednou vlastně manželku v obchodáku, protože mi zkrátka uniká, jakou logikou se ženské při nákupech řídí. Uvažují jinak než my.

„Tak zajímá tě ten dnešní zápas?“

Spíš mě zajímalo, co má paní Faradayová přesně za lubem, ale dejme tomu, že když si dva kolegové společně vyrazí na baseball, ještě to nic neznamená. I když jsou nakrásně zadaní a jejich partneři zrovna trajdají kdoví kde. No nemám pravdu? „Zajdu až jindy.“

„Jak myslíš. A budeš tu placku?“

Rozlomil jsem pochoutku na dvě půlky a tu větší jsem podal Tess.

Sledovačky umějí jednoho unudit a někdo se je tím pádem pokouší všelijak zpestřit. Chlapi se spolu při nich baví o ženských, ženské nejspíš o chlapech. Chlap s ženskou se buď nemají o čem vykecávat, nebo je ty dlouhé hodiny náramně sbližují.

Za posledního půl roku jsem Tess Faradayovou dostal za partačku víc než desetkrát a vzhledem k tomu, že má DDS v New Yorku sto padesát agentů, se to vzpírá pravděpodobnosti. Jako vedoucí týmu bych ji mohl přehodit do auta někomu jinému nebo jí dát pěší hlídku... ale neudělal jsem to. Proč? Protože se domnívám, že o práci po mém boku sama žádá, a jako správný kavaler bych nerad ranil její city. A co ji na práci po mém boku tak láká? Chce se učit od mistra. Nebo že by za tím bylo něco jiného?

Kate jsem se o Tess Faradayové nezmínil, mimochodem. Kate není žárlivka, a ani nemá k žárlení důvod. Navíc si stejně jako ona nechávám svoje pracovní problémy a styky pro sebe. Kate nemluví o Tomu Walshovi, já nemluví o Tess Faradayové. Blažená manželská nevědomost – mlčeti zlato.

Vasilij už byl v sídle ruského zastoupení přes hodinu, ale jeho medák pořád stál venku, takže jím určitě hodlal někam odjet. Nejspíš zas do Bronxu. Občas si chodil zaběhat do Central Parku, to byla velká pruda. Všichni členové týmu samozřejmě nosí boty na běhání a myslím, že všichni máme slušnou kondičku, jenže Vasilij ji má výtečnou. Starší agenti FBI mi povídali, že za sovětských časů byla KGB plná tlustoprďů, co chlastali jako duhy a hulili jako fabriky, jenže tahle nová ruská garda si dá radši müsli tyčinku než panáka a místo do nálevny chodí do fitka. Najednou si začali

brát příklad z toho, jak se jejich šéf Putin promenuje bez trika.

Vzhledem k tomu, co je Vasilij zač, si v New Yorku taky našel ženskou, Rusku jménem Světlana, co zpívá v Brighton Beach v několika nočních podnicích pro ruskou klientelu. Jednou jsem ji letmo zahlédl a vypadala, že bude mít dobrou kapacitu plic.

Přes vysílačku jsem zkontroloval svůj tým. Nikdo neklímal.

Bílomodročervenou vlajkou před ruským zastoupením třepotal vánek. Pamatuju, když tam vlál sovětský srp a kladivo. Trochu se mi po studené válce stýská. Ale mám pocit, že se vrátila.

Můj tým aktuálně sestával ze čtyř pěších agentů a čtyř aut – mého Chevroletu Blazer, jednoho Fordu Explorer a dvou minidodávek Dodge. Obvykle máme v každém autě jednoho agenta, ale dneska jsme byli po dvojicích. Proč? Protože jsou Rusové prohnání. Občas se vydají na cestu ve skupině a pak se rozlezou jako švábi, takže poslední dobou docházelo k posilování sledovacích týmů. Všichni agenti DDS, co jsem ten den měl v dalších autech, dřív v New Yorku dělali u policie, ale já, marná sláva, vyfasoval jedinou agentku v zácvičku, ženskou se záľuskem na džob u FBI, co jí práce u DDS nejspíš lezla krkem. Jako občas i mně.

V žargonu FBI se Diplomatický dozorovací sbor označuje za oázu klidu, ale vlastně se tím myslí slepá ulička.

Mně to nevadí. Žádný kancl, žádný dospělý dozor, žádné blbosti kolem. Stačí sledovat svého parchanta.

Oáza klidu. Až na to, že v tomhle oboru nic takového neexistuje.

Agenti Diplomatického dozorovacího sboru jsou většinou průběžně nasazení na různé skupiny diplomatů. Já ale každou chvíli schytávám Rusáky, možná proto, že diplomatů do New Yorku naposílali celý regiment – asi tak dvě stě lidí, když se zahrne i budova jejich konzulátu na 91. východní. Tím by se možná vysvětlovalo, proč při každé společné službě s Tess Faradayovou hlídáme zrovna je. A možná taky nevysvětlovalo. Radši jsem se do téhle věci rozhodl vnést světlo a zeptal se: „Je to náhoda, že se mnou pracuješ, jenom když sleduju Rusáky?“

„To jsou zákony pravděpodobnosti, řekla bych.“ A rovnou mi to blíž vysvětlila: „Takovou měrou jako na ně se už zaměřujeme jenom na diplomaty z muslimských států a o tobě mi někdo vyprávěl, že se nesmíš k muslimovi přiblížit na sto metrů.“

To by mohlo být vysvětlení – zákony pravděpodobnosti. Jenomže jsem dohlížel taky na Čínany, Kubánce a psychouše ze Severní Koreje, a při tom mi paní Faradayová nikdy společnost nedělala. Dál jsem se v tom ale nenímal a Tess jsem ujistil: „Docházím zrovna na kurz kulturní senzitivity vůči islámu.“

Zasmála se, ale mně nadřizení opravdu kladli na srdce, abych nezapomínal, že většina lidí, co mám v hledáčku, drží diplomatický pas, a tudíž se na ně vztahuje diplomatická imunita, i když to jsou špióni nebo potenciální teroristé. Neznamenal to, že se jim musí dovolit, aby vyhodili do vzduchu číslo 26 na Federal Plaza, ale znamenalo to, že musím uvážlivěji volit svůj postup a néjít na věc tak fyzicky. Jednou jsem v Atlan-

tic City dal pěstí do koulí diplomatovi z Íránu, to jsem ale byl ještě u POS, přechod k DDS mě teprve čekal a nikdo se mě v zacházení s držiteli diplomatické imunity nenamáhal pořádně proškolit. Dneska už zdaleka tolik nezlobím.

K tomuhle tématu bych dodal, že spousta lidí v tajných službách, a vlastně nejen v nich, považuje OSN za hnízdo špiónů a do určité míry to sedí. Já ale OSN беру jako záruku stálého zaměstnání. Rozumějte, kdyby se mi Spojené národy někam přestěhovaly, neměl bych tuhle super práci. Jen si vemte, jak po vynálezu auta skončili všichni, co na ulicích New Yorku odklízeli koblihy po koních. Na druhou stranu je fakt, že bych se bez tohoto zaměstnání a bez přítomnosti plukovníka Vasilije Petrova ve městě dokázal obejít.

Když už jsem na téma stálé práce najel, zeptal jsem se Tess: „A kdo ti o mně tyhle věci šíří?“

„Všichni.“

„Doufám, že mě líčí v nejlepším světle.“

„Jsi legenda.“

„Proto žádáš o služby se mnou?“

„Nepožádala jsem ani o jednu. Máš přebujelé ego,“ vyčínila mi.

Připomněl jsem si, že Tess není jen tak ledajaký zelenáč v zácviu, co sem právě přicestoval z vidláková. Dělávala právničku na Wall Street, nejspíš vychodila solidní školy a působila dost sebevědomě. Taký působila jako někdo, kdo si je zvyklý prosadit svou. Divil jsem se, že jsme se ještě nerafli.

Dál jsme seděli a čekali na plukovníka Petrova.

Rusáci jsou pro mě větší výzva než Korejci, Kubánci a nejrůznější muslimové. Díky lepšímu výcviku se jim líp daří prokouknout, že jsou pod dozorem, a jak už jsem říkal, dovedou člověku taky pláchnout nebo si ho povodit po všech čertech.

Kromě toho jsem zjistil, že jsou případy, kdy Rusáci uvažují jako my – o muslimech se tohle říct nedá. A kdo myslí jako my, ten umí předvídat naše kroky, a my zase ty jeho. Proto je sledování Rusů tak zajímavé. Navíc je u nich ve srovnání s kdovíjakým Abdulem větší pravděpodobnost, že zapadnou do stripbaru.

„Na co myslíš?“

„Na rozdíl mezi tím, když ti dává výpověď našinec a když ti ji dává muslim.“

„Cože?“

„Ty ho neznáš? Našinec tě jen vyhodí. Muslim tě vyhodí do vzduchu.“

Tess se zasmála a zakroutila hlavou: „To je děs. Podle mě jsi moc dlouho sloužil v blízkovýchodní sekci.“

„Asi máš pravdu.“ Ale nebyla to tehdy marná práce a samozřejmě jsem v ní vynikal, i když mi se ctěnými muslimskými džentlmeny, co jsem vyšetřoval, chyběla trpělivost. POS a FBI mi kromě toho lezly na nervy svojí politickou korektností a možná jsem čas od času trochu přestřelil.

Po pravdě řečeno jsem svou přítomností v pětadvacátém patře čísla 26 taky prokazoval medvědí službu manželčině kariéře. Zato Kate, jak by vám ledaskdo řekl, mě díky svojí pozici x-krát vytáhla z bryndy.

Na práci u DDS se mi líbí, že málokdy dřepím v kanceláři a že jedu na vlastní triko – mám povoleno, abych se rychle rozhodoval, a nikdo mě za to nebude popotahovat, pokud splním svůj úkol. Skoro jako bych byl zas u policie.

Tess do mě šťouchla: „Plukovníkovu řidiči právě někdo zatelefonoval.“

Stočil jsem pohled k mercedesu zaparkovanému dál v ulici a uviděl, jak řidič vystupuje a otevírá zadní dveře. Poznal jsem ho, jmenoval se Dimitrij. Za volantem to uměl, ale žádné velké triky na nás zas nezkoušel.

Tess nahodila náš chevrolet a já dal vysílačkou zprávu zbytku týmu: „Hra se rozjíždí.“

Každé vozidlo DDS je vybavené „policejním balíčkem“, jak se říká: majáčkem zabudovaným pod kryt chladiče, sirénou, tmavými skly a dalšími vychytávkami. Všichni máme foťáky Nikon D1 s přibližovacím objektivem, osmimilimetrové kamery Sony, směrová odposlouchávací zařízení a další supermoderní hračky, co přibíráme na konkrétní úkoly. Třeba udělátko, co umí odhalit přítomnost radioaktivních látek. Doufám, že ho nikdy neuslyším pípat.

Za brankou ruského zastoupení mají celou bezpečnostní klec z tepaného železa a z té právě vyšel plukovník Vasilij Petrov, oblečený do ležérních světlých kapsáčů, červené polokošile a sandálů, které nebyly navrženy na běhání. Jedině dobře.

Plukovníka provázeli dva podobně oblečení chlapíci s cestovními taškami. V jednom z nich jsem poznal Pavla Fradkova, který nebyl ve Státech ani tak dlouho jako Petrov. Ten druhý, pořez s černými vlasy na ježka, se tu ukázal poprvé, aspoň pokud jsem věděl, ale někdo by ho třeba mohl poznat na těch videozáznamech, co newyorská policie předává do čísla 26. Dimitrij a ten chlap, co jsem ho neznal, naložili tašky do kufru a pak si celá skupina nastoupila, s výjimkou plukovníka, který se ještě rozhlédl po ulici a pokýval hlavou, jako by tím pohledem odhalil celou čtveřici našich aut i čtyři pěší agenty. Jak jsem říkal, v tomhle případě nejde o diskrétní sledovačku, takže se nesnažíme maskovat jako kandelábry nebo tak.

Petrov si nasedl dozadu k Fradkovovi a vyrazili.

Odvysílal jsem: „Nasilij se dal do pohybu v benzu s diplomatickou značkou CYR-0823. Budu ho sledovat s Mattem a Stevem. Ostatní dál udržujte dohled nad barákem.“

Tess se zařadila za mercedes a za nás se pro změnu zařadila minidodávka Dodge s Mattem Conlonem za volantem a Stevem Lanským na sedadle spolujezdce. „Zelenou polokošili má na sobě Pavel Fradkov, toho známe,“ pokračoval jsem do vysílačky. „Poznal někdo toho vazouna?“

Nepoznal, takže jsem rozhodl: „Dokud ho neidentifikujeme, bude to pro nás Igor.“

Petrovův mercedes zahnul doleva na Park Avenue.

„Takže zpátky do Bronxu nejedou,“ poznamenala Tess. „Možná mají namířeno do Skleníku.“ Tím se myslí sídlo OSN – Tess už docela pochytila náš slang. Ještě pár týdnů a bude nadávat jako polda.

Park Avenue je jedna z mála manhattanských tříd s obousměrným provozem a díky širokému dělicímu pásu uprostřed taky jediná, kde se můžete bez porušení předpisů obrátit o sto osmdesát stupňů. „Bacha, kdyby to otočili,“ upozornil jsem Tess.

Ale Dimitrij žádnou únikovou a uhýbací taktiku nepředvedl. Všechno nasvědčovalo, že si jen dáme sváteční projíždku.

Po vyvýšené silnici jsme minuli nádraží Grand Central a pokračovali na jih. Tím se vylučovala budova OSN. Nedělní provoz byl slabý a po Třicáté čtvrté to jenom svištělo. Mercedes z ní odbočil doleva a pokračoval ke sjezdu do tunelu spojujícího Manhattan s Queensem. Kromě samotného Queensu tak mohl mít namířeno dál do Brooklynu nebo na Long Island.

„Mají tašky,“ podotkla Tess. „Takže možná jedou na Kennedyho letiště.“

„To by bylo fajn.“ Arrivederci, hajzlové.

Mercedes vjel do tunelu pod úžinou, my za ním.

„Zatelefonujeme na centrálu?“

Telefonovat znamená s někým mluvit a ten někdo na druhém konci má vždycky za to, že by vám měl poradit

nebo vás přepojit na vyšší místa. Takže jsem to jako obvykle vyřešil textovkou agentovi, co případ řídil: *Cíl v pohybu. 4 osoby. Mercedes, dip. znacka CYR-0823. Jede na vych. tunelem Manh.-Queens. My: 2 vozy.*

Za chvíli mi přišla odpověď: *Přijem.*

Z toho hned bylo jasné, že je řídícímu agentovi všechno šumák. Prostě pohoda. Miluju tuhle práci.

Vyjeli jsme z tunelu na denní světlo a mercedes to stočil k budce, kde se dá mýtné zaplatit v hotovosti. Znamenalo to, že o jeho průjezdu nezůstane záznam v elektronickém platebním systému – správná špiónská volba, ale jak jim asi tak prospěje, když jim beztak funíme na záda ve dvou autech?

Vzali jsme to automatickou mýtnou branou jako normálně a zpomalili, dokud nás mercedes po zdržení u budky zase nedohnal.

A dál jsme si to po longislandské dálnici frčeli k neznámému cíli.

„Kam ještě může Petrov jet se zavazadlem?“ divila se Tess.

„Za přítelkyní. Bydlí v Brighton Beach.“

„A ty dva s sebou má proč?“

„Možná tam budou účinkovat jako kabaretní trio.“

„Neměl bys mě náhodou školit?“

„Školím. Právě teď pro tebe mám následující moudro: Nespouštěj svůj cíl z očí a nešpekuluj. A moudro číslo dvě: Kam jede, to zjistíš, až tam bude. Číslo tři: Když ho ztratíš, budeš si zítra shánět práci.“

„Neztratím ho.“

Mercedes se držel v levém pruhu – v prvním, jak říkáme my z branže – a jel plus minus stovkou. Zavolal jsem Mattovi se Stevem do jejich minidodávky: „Najeďte do třetího pruhu a dávejte bacha, jestli cíl nestrhne volant, až bude exit.“ Ještě jsem doplnil: „Nasilij má přítelkyni v Brighton Beach.“ Obyčejně bych jako

správný policajt dodal, že mu asi hučí v kládě, ale před dámou jsem to z úst nevypustil.

Pokračovali jsme přes Queens na východ. Exit na brooklynskou čtvrť Brighton Beach jsme minuli, takže i tahle teorie padla, a pak jsme za sebou nechali exity na obě letiště, nejdřív na LaGuardii, potom na Kennedyho. Exit na Sheův stadion taky nic, takže bylo jasné, že dnešní dvojzápas s ruskou výpravou sledovat nebudeme.

Přejeli jsme hranici města, ocitli se v okrese Nassau a pokračovali na východ.

Nevěděl jsem, jak dobře je Tess o Rusech informovaná, takže jsem jí sdělil: „Jejich diplomatům slouží rekreační chata v Upper Brookville. To je hned pod tvým rodným zámekem v Lattingtownu.“

Mého sarkasmu si nevšímala a odpověděla: „Jestli tam vážně mají namířeno, aspoň se vyznám v okolí.“

„Dál stejně nemůžou.“ Ve skutečnosti Upper Brookville leží pár kilometrů za povolenou hranicí, ale když tam jedou přímo a bez odboček, ničemu to nevadí.

Poblíž jejich chaty má Diplomatický dozorovací sbor tajné detašované pracoviště, možná by se nám sledovačku povedlo předat lidem odtamtud.

Zmínil jsem se o téhle variantě před Tess. „Super, stihnu ten zápas,“ nadchla se. „Určitě nechceš jít?“

Těžká otázka. Před špatným rozhodnutím mě ovšem zachránilo to, že jsme kolem exitu na Upper Brookville taky jen projeli.

„Sakra,“ zaklela Tess.

Pípala mi vysílačka a Matt se zeptal: „Kam ten vůl probůh jede?“

„Vsadil bych se, že za ním stačí jet a dozvíme se to.“

Rusové byli mimo svou povolenou zónu a my se na ně dál lepili.

Vletět jsme na ně ale nesměli, dokud by nám to ne nařídilo vedení. Vždycky se prostě jen pokračovalo ve

sledovačce, aby se vědělo, kam si to šinou. Mohli by sáhnout do repertoáru únikových a uhýbacích taktik a zkusit MSN, manévr k setřesení nepřítele, ale jejich řidiči neměli tu úroveň co naši. Když už se Rusákům povedlo vyklouznout, tak na Manhattanu nebo v Brooklynu, kde to brali po svých a k figlům jim sloužila podzemka a taxíky. Ale na volné silnici byli dost za ubožáky. Tím pádem nemířili na tajnou schůzku ani nic podobného, prostě si vyjeli. Asi někam na východní cíp Long Islandu.

„Možná bys to měl oznámit telefonem,“ nabádala mě Tess.

„Potom.“

Pokrčila rameny a dál se držela padesát metrů za mercedesem, tak, aby mezi námi nikdy nebylo víc než jedno auto. Řídila dobře. Matt a Steve pokračovali v pomalém pruhu, ale čas od času přejeli do prostředního, aby se na nás dotáhli.

Na sledování Rusáků v New Yorku byla dobrá jediná věc, totiž že je na rozdíl od islámských radikálů obvykle nevedla snaha někoho odkráglovat nebo něco vyhodit do povětří. Do jejich oboru spadala hlavně průmyslová špionáž, krádeže technologií, sběr komunikace mezi našimi diplomaty nebo rozvědčíky, potažmo snaha zlanařit si na tuhle práci někoho jiného. Obyčejná zpravodajská práce, žádný terorismus. Ale v dlouhodobém výhledu představovali svým způsobem hrozbu i oni. A to hrozbu skoro existenciální. Takže je bylo nutné sledovat pod drobnohledem.

Plukovník Vasilij Petrov měl navíc specifický rodokmen. Podle toho, co se na něj vyhrabalo, býval jeho papínek Vladimir Petrov generálem staré KGB a jeden čas vedl její vrahounskou armádu Směrš. Jablko nepadlo daleko od stromu, jak se říká: o Vasilijovi se mluvilo v souvislosti s likvidací politických protivníků ctěného prezidenta Putina a kromě toho sloužíval

v Čechách, kde podle CIA vedl systematické hromadné popravy civilistů, kteří upadli v podezření, že pomáhají povstalcům. Jestli to byla pravda, měli jsme co dělat s bezohledným a chladnokrevným zabijákem.

Neuměl jsem si ale představit, jak může Petrov svoje pracovní zkušenosti uplatnit u nás. Nebo možná dokázal. Je to stará ruská tradice, posílat agenty do nejruznějších koutů světa a vyhledávat tam disidenty a zrádce, co z Ruska pláchli. Jenomže i když už se s tímhle mordováním disidentů stihli předvést po celém světě včetně Anglie, do Ameriky ho ještě nezavlekli. A kdyby se to rozhodli změnit a nechali se načapat, to by teprve začal tanec.

Byla ale pravda, že Rusákům v poslední době zase narostly svaly a Putin, bývalý agent KGB, se s nemalým povykem bušil do hrudi. To, že se KGB přejmenovala na SVR, vlastně nic neznamena.

Jenže od doby, co jsem změnil práci, tyhle věci už nejsou můj problém. O to, na co si Petrov brousí zuby, se může starat někdo jiný. Já ho mám za úkol sledovat, pořizovat záznamy a podávat hlášení. Už nejsem žádný lovecký pes, jsem teď pes zapřažený do saní za vůdcem smečky. Sledujte toho hajzla.

Ale stejně... Vasilij Petrov ve mně zkrátka a dobře probudil detektiva. A to obvykle znamená jenom problémy.

„Na co myslíš?“ zeptala se mě Tess.

„Na šunkovou bagetu.“

„Víš, co se říká. I když válečného koně vypustíš na pastvu, jeho myšlenky k té pastvě neobráť.“

„Mlčel jsem.“

„Ty se budou dál vracet na bitevní pole.“

„Soustřeď se na ten mercedes,“ doporučil jsem jí.

„Rozkaz, pane.“

Privítal nás okres Suffolk. Dál jsme přes něj pokračovali k východnímu cípu Long Islandu a sledovali mercedes s Dimitrijem za volantem, Igorem na sedadle spolujezdce a Petrovem a Fradkovem vzadu.

Možná nás na konec světa vylákali naschvál, aby u ruského zastoupení zbyla jen půlka týmu. Erární vysílačky, jak ruční, tak ty v autech, už na tuhle vzdálenost nefungovaly, ovšem telefony od Nextelu se místo nich použít pořád daly. Takže jsem svým lidem na Šedesátou sedmou zavolal, nic neobvyklého ale nehlásili. Kenny Hieb, co tam teď po mně převzal velení, mě taky informoval, že v čísle 26 Igora podle záznamů od policie nikdo neidentifikoval, ale pořád se na tom pracuje. FBI nikdy nespí, o víkendech a svátcích ovšem trochu zpomalí tempo.

Prozradil jsem druhé půlce týmu, že jsme v Suffolku, dál sledujeme cíl a na původní post se teď nějakou dobu nevrátíme, jestli vůbec. Taky jsem Kennymu poradil, ať si vyžádá posilu, aby zastoupení zůstalo pořádně pokryté.

Už jsme za sebou nechali oblast, odkud se dá pohodlně dojíždět na Manhattan, a předměstí začínala řádnout. Zkontroloval jsem ukazatel paliva a zjistil, že klidně můžeme dojet až k majáku v Montauku, na nejvýchodnější výběžek ostrova. Totéž, jak jsem předpokládal, platilo o mercedesu, takže zastávky u benzínek nehrozily, pokud teda paní Faradayová zase nebude muset na dámy.

Od Manhattanu jsme už ujeli nějakých osmdesát kilometrů. „V Southamptonu,“ obrátil jsem se na Tess,

„má u pláže obří barák oligarcha Georgij Tamorov. Petrov byl u tohohle krajánka párkrát na návštěvě.“

„Pořád platí, že máme ve čtyři padla?“

„Můžeme se zeptat. Ale je neděle a obávám se, že za nás není koho poslat.“

„Co když tam zůstanou přes noc?“

„Tak budeme na střídačku spát v dodgi.“ Pak jsem si rýpl: „Neplníš už tyhle úkoly nějakou dobu?“

„Přes noc jsem to ještě netáhla.“ Potom mi prozradila: „Zítřa dopoledne přiletí Grant.“

„Chráníme vlast,“ musel jsem jí připomenout. „Pracovní doba nemusí být úplně taková, jak se ti hodí.“

„Nech si ten sarkasmus.“

„Vážně chceš tuhle práci dělat?“

„Chci.“

„A co chce Grant?“

„Po tom ti nic není. Ale když už se ptáš, tak z toho není zrovna nadšením bez sebe.“

„V tom případě ztrácí můj respekt.“

Na okamžik se zamyslela. „Určitě je to jednodušší, když oba manželé dělají v jednom oboru.“

Mlčel jsem.

Za dalších pár mil se mě zeptala: „Dělám chybu? Myslím když chci být agentkou FBI?“

„Obrát pohled do svého nitra. Nech se vést vnitřním světlem.“

„To je blábol.“

„To je.“

Zase jsme chvíli jeli mlčky, než se Tess svěřila: „Zažádala jsem o povolení nosit zbraň.“

„A do prdele.“

„Co tím chceš říct?“

„Promiň. To mi tak vyklouzlo.“

„Mluv vážně, Johne. Musím vědět, jestli mám takovou povahu, aby mi nošení a používání zbraně nedělalo problémy.“

„Určitě máš.“
„Ty jsi někdy musel pistoli vytáhnout?“
„Tu a tam.“
„A taky jsi... však víš, někoho zastřelil?“
„Co se ti doneslo?“
„Že jsi schytl tři kulky.“
„A všechny v jeden den.“
„A ty pistolníky jsi potom dostal?“
„Ne.“
„Chceš o tom mluvit?“
„Ne v tuhle chvíli.“
„Dobře.“ Nato se zeptala: „Máš nějaké tipy? Myslím až v Quanticu budu dělat kvalifikační kurz na přidělení pistole.“

„Kvalifikační kurz zvládneš bez problémů. Ale dám ti tip, jak se zachovat před opravdovou přestřelkou. Půjč si prachy od agentů, co do ní půjdou s tebou. Poskytněš jim tak důvod, aby tě chránili.“

Zasmála se.

„Nezapomínej,“ kladl jsem jí dál na srdce, „že do čeho se vyplatí střelit, do toho se vyplatí střelit dvakrát. Munice je prakticky zadara. A jestli zvládáš zaujmout správný střelecký postoj, tak se nejspíš pohybuješ moc pomalu.“

Přikývla a zaletěla ke mně pohledem.

Pokračoval jsem: „Když se blížíš k podezřelému, dávej pozor na jeho ruce. Ruce zabíjejí. I kdyby to byl oživlý Gándhí, tak ať drží pazoury tak, abys na ně viděla. Chovej se zdvořile. Chovej se profesionálně. Ale u každého, na koho narazíš, měj plán, jak bys ho zabila.“

Tess po mně zase loupla očima. Nejspíš se divila, jak taková studnice moudrosti jako já mohla slíznout tři kulky. Taky se tomu divím. Asi vůle boží.

Svůj výklad jsem uzavřel takhle: „Vyber si pistoli, co ti neselže. Jak říkával George Washington: ‚Veškeré vaše

dovednosti přijdou vniveč, pokud vám do křesadlového zámku ručnice načúrá anděl.“

Zase jsme jeli mlčky. „Díky,“ řekla po chvíli Tess.

Takovýhle konec to se mnou vzalo. Rozdávám tipy diletantce, co rebeluje proti manžilkovi a rodině, a snažím se ji povzbudit. Nevýslovný úpadek.

Blížili jsme se k místním borovicemi porostlým písčinám, které se pustě táhnou podél dálnice. Provoz tu nestál za řeč.

„Proč nic nehlásíme výš?“ zeptala se Tess.

„Není co.“

„Máme za sebou stopadesátikilometrovou štreku, Johne.“

„Stotřicetikilometrovou.“

„Vedoucí případu by se o tom měl dozvědět.“

„Může mi zavolat.“

Chvilí mlčela, než nadhodila: „Možná by stálo za to, požádat o posily.“

„Všechno jde hladce a bez problémů.“

„Možná nás vedou do pasti.“

„Tak tahle myšlenka je pro mě nová.“

„Já vím, že to zní šíleně, ale –“

„*Šíleně* je slabé slovo.“

„Dobře... ale pak neříkej, že jsem tě nevarovala.“

„Neřeknu.“

„Máš s sebou náhradní pistoli?“

„I kdybych měl, tak nedám.“

„Jestli je to past, tak budeš ještě škemrat, ať si ji vezmu.“

„Změň téma.“

Abych byl k paní Faradayové a její paranoii spravedlivý, Vasilij Petrov byl vážně zabiják. Jenže mít teď u sebe bouchačku by si netroufal, protože kdyby od nás místní policajti dostali za úkol, aby ho pod nějakou záminkou zastavili, hned zítra by si musel pakovat

kufry, a o to nestál. CIA taky ne. Ministerstvo zahraničí ho mělo jako diplomata okamžitě odmítnout a zakázat mu do Států jezdit, ale CIA určitě byla zvědavá, copak plukovník Petrov chystá. Rozumím tomu, ale je to asi na takové úrovni, jako byste si ze stejného důvodu pustili domů vraha.

Tess se nechtěla vzdát: „Co zavolat leteckou podporu?“

„Zamítá se.“

„Proč si tak stavíš hlavu?“

Vysvětlil jsem jí to: „Číslo 26 nás sleduje přes GPS, takže jestli tam někdo chce zjistit, kde jsme, nic mu nebrání. Je bílý den a my se při rutinní sledovačce držíme za jedním samotinkým diplomatickým autem, kterým ta čtyřka nejspíš míří do krajanova domečku na pláži. Nikdo se nás nechystá přepadnout a nepotřebujeme, aby nám nad hlavou poletovalo pozorovací letadlo nebo bitevní vrtulník.“ Na závěr jsem jí doporučil: „Prostě se věnuj řízení.“

„Ano, pane.“ Pak jí to ale nedalo: „Doufám, že nás někdo přece jen přepadne.“

To já taky, jestli jí to zavře klapáčku.

Pokud paní Faradayovou napadlo, že asi nejsem v nejlepší náladě, tak se nepletla. A když jsem se zamyslel nad příčinami, dospěl jsem k tomu, že se moje manželství možná potácí v problémech. Zatím ne až tak zásadních, ale zdálo se, že si nemáme moc co říct.

Když jsem s Kate dělal, hodně jsme se o práci hádali, ale byly to parádní hádky a náš vztah paradoxně utužovaly. Zvlášť pokud se zrovna díky mým neortodoxním metodám uzavřel nějaký velký případ.

Teď se mi ale velké případy vyhýbaly a u DDS nehrozilo, že se to změní. Kate se propracovávala na kariérním žebříčku výš a výš a já zatím celé dny chodil jako ocásek za nejrůznějšími parchanty. Moje výbava už

dokonce ani nezahrnovala želízka. Vlastně jsem nevěděla, jestli mám vůbec právo zatýkat. Na druhou stranu mi až do konce mých dnů nikdo neodpáře hodnotu, co jsem míval u newyorské policie, takže jsem pořád byl detektiv John Corey. Náramná útěcha.

Nafouknutá ego pokaždé rychle splasknou, a moje ego je i v napůl vyfouknutém stavu dvakrát větší než ego kohokoli jiného. Musel jsem něco podniknout – třeba si najít práci, co by odpovídala mým dovednostem, zkušenostem a špiclovským instinktům. A mému obrovskému ego. Možná něco u zahraniční rozvědky? Představil jsem si, jak Kate volám dejme tomu z Íránu: „Ještě tady pár týdnů pobudu, zlato. Musím proklepnout tajný jaderný výzkumák a unést jednoho jaderného fyzika. Nezapomeň mi vyzvednout věci z čistírny. Ciao.“

Mužské ego je božská věc.

A paní Faradayová mi ho vzápětí sama pomasírovala: „Dobře, tak jsem o službu s tebou žádala.“ Pak mi hodila udičku: „Zajímalo by tě proč?“

„Ne.“

„Ale zajímalo. Takže ti to řeknu.“

Čekal jsem, co z ní vypadne. A ono tohle: „Ale ne dneska. Jenom už jsem se chtěla přiznat, abych se ujistila, že ti to nevadí.“

Moc mě v tu chvíli zajímalo, na koho to s tím svým požadavkem zkoušela a proč se jí Howard Fensterman, co u FBI celý Diplomatický dozorovací sbor vede, vůbec zabýval. Neštymovalo to. Upřímně řečeno mi toho na Tess Faradayové neštymovalo víc. Klidně mohla ve skutečnosti spadat pod oddělení služební zodpovědnosti – to je u FBI něco jako u newyorské policie oddělení vnitřních záležitostí – a smolit o mně zprávu. To ale byla trochu paranoidní domněnka. Pravděpodobnější se zdálo, že má Tess nebo někdo z jejích příbuzných konexe v čísle 26 nebo že se jí povedlo ukecat člověka,

co u DDS dohlíží na zácvik nováčků. Každopádně jsem si dovedl představit, jak se rozbuší tamtamy, až ta hezoučká Tess Faradayová zase požádá o službu s detektivem Coreym. Jako bych už tak neměl doma a v čísle 26 problémů dost.

„Johne? Tak vadí, nebo nevadí?“

„Co by vadilo, je mi ctí.“

Blížil se exit na východní cíp ostrova a konec celé dálnice. Mercedes hodil blinkr a odbočil.

Tess za ním a Matt se Stevem zase za námi.

Rusové sjeli na hlavní silnici pojmenovanou po kapitánu Danielu Roeovi a pokračovali jižně. Provoz byl řídký, takže naše řada tří aut úhledně vyrovnaných za sebou působila jako karavana přátel, co mají namířeno na pláž.

Tess to okomentovala: „Lepíme se jim na zadek přes hodinu a jim je to snad jedno.“

„Líbí se jim, když je sledujeme. Posiluje to u nich pocit vlastní důležitosti.“

„Ale mně tím úplně rozesrali den.“

Dočista mě zaskočilo, že řekla něco sprostého. „Aspoň si se mnou pěkně potrénuješ,“ poznamenal jsem.

Chvilí mlčela. „Grant čeká, že ho ráno vyzvednu na Kennedyho letišti,“ dozvěděl jsem se pak.

„S tím si dělej starosti ráno.“

„Až budeme vědět co a jak, pošlu mu esemesku.“

„Tak važ slova,“ připomněl jsem jí. „Co se tu stane, to tady taky musí zůstat.“

„Jasně.“ Vypadala, že z ní obavy trochu spadly. „To se mi líbí. Nemůžu prozradit, kde jsem, protože to je přísně tajné.“

„Tahle věta už zachránila spoustu manželství.“

Zasmála se.

Ještě pár kilometrů jsme pokračovali a pak jsme odbočili na hlavní silnici do Southamptonu.

„Takže podle tebe Petrov jede k tomu Rusovi domů?“ ujistila se Tess.

„Nebylo by to poprvé.“

„Co je ten chlap zač?“

„Už jsem říkal. Oligarcha, má na kontě huderlióny. Georgij Tamorov. Patří mu půlka planety.“

„Proč spolu pečou?“

„Nevím a nepotřebuju vědět.“

„Ale určitě bys to vědět chtěl.“

„Prosím tě, nepokoušej se mi štourat v hlavě. Mí dva poslední psychiatři spáchali sebevraždu.“

I tomuhle se zasmála.

Očividně se jí líbilo v její společnosti. A seznam jejích předností zrovna tak očividně nekončil hezkou tvářičkou.

Mercedes si to dál šinul k Southamptonu, ale pak na jednou zprudka odbočil na úzkou vedlejší cestu. Tess zadupla brzdu a dala se za ním, Matt a Steve totéž.

Plukovníkovo auto mířilo na jih k oceánu a my se ho dál drželi.

„Naši měli chatu v East Hamptonu,“ prozradila mi Tess.

„To mě nepřekvapuje.“

„Znám tady v okolí všechny vedlejší cesty.“

„Takže kde se mám těšit na to přepadení?“

„Jestli jedou k Tamorovovi,“ nevšímala si mojí poznámky, „tak to zase na hlavní vezmou doleva k domům na pláži.“

A ejhle, vážně se na hlavní dali doleva – silnice je tam klikatá, dvouproutá, celkem malebná, sahá původem až do koloniálních dob a o ten zanedbatelný provoz se na ní starají místní.

Po pravé straně jsme měli indiánskou rezervaci Shinecock. Leží na nejlukrativnějších pozemcích u vody, vynesly by tak miliardu. Perfektní místo pro stavbu kasina. Místo něj tam indiáni z kmene, po kterém je pojmenovaná, mají u cesty dostavníkovou stanici. Matt se vysílačkou zeptal: „Nemůžeme tam nabrat jídlo? Mám chuť na medvědí tlapy.“

„Tak si ji nech zajít. Večer ti možná dám žvýkat buvolí kůže.“

Tess se zeptala: „Kde ten Tamorovův dům leží?“

„Na Martini Lane.“

„Myslíš Gin Lane.“

„A jo, máš pravdu.“

„V tom případě se dají doprava, nejspíš po South Main Street.“

„Nepředbíhej událostem. Prostě sleduj to auto.“

„Máš štěstí, že jedu s tebou,“ ušklíbala se. „Martini Lane. To je podle tebe ta, co spojuje Gin Lane s Vermont Road?“

„Sleduj vozovku.“ Nesnáším rozumbrady. S výjimkou sebe.

„A abys věděl, tak *gin* se ve starší angličtině říkalo obecní pastvině.“

„To snad ví každý.“

„Jak se ten Tamorovův dům jmenuje?“

„Tamorovův dům.“

„Tady se domům dávají jména.“

„Máš pravdu. Říká se mu U Příboje.“

„Ten znám.“

„Bylas tam někdy?“

„Ne.“

„Tak dneska možná budeš mít příležitost.“

mlčela.

Hlavní silnice nás přivedla do vesnice Southampton, kde se zúžila a olemovaly ji obchody. Na ceduli se skvěl historický údaj „JOBS LANE – 1664“, aby všem bylo jasné, že se tu nakupuje s třisetprocentní přírážkou.

„Přímo tamhle U Řidiče,“ ukázala Tess na hospodu před námi, „jsem měla první opravdové rande.“

„A jak dopadlo?“

„Nenalili mi. Byla jsem moc mladá.“

„Na záchod tě pustili?“

„Ohromně vtipné. Teď si fakt musím odskočit. Můžu zastavit?“

„Jasně.“ Možná je těhotná.

Zaparkovala do druhé řady, hodila chevrolet na blikačky, vyskočila z něj a mazala do hospody.

Zavolal jsem Mattovi se Stevem, co se blížili zezadu.
„Rychlá čúrací pauza. Sledujte cíl.“

„Přijem.“

Minidodávka mě objela a pokračovala po Jobs Lane za mercedesem.

Pak se telefon zase ozval a Matt mě upozornil: „Cíl odbočuje po hlavní na jih.“

„Přijem.“ Takže už bylo nade vši pochybnost jasné, že Petrov míří k Tamorovovi. Ale proč? Nejspíš na mejdan. Tenhle den se ještě protáhne.

Tess zase naskočila na sedadlo řidiče a zeptala se: „Kam jeli?“

„Po hlavní na jih, kam jinam.“

„Já to říkala.“ Sešlápla plyn a pokračovali jsme po Jobs Lane.

„Volala jsi Grantovi?“

„Vyřešila to rychlá esemeska.“

Nevyptával jsem se. Tess zabočila doprava k oceánu a dohnali jsme minidodávku. „Předjed’ je.“

Protáhla se kolem Matta se Stevem a zařadila se patnáct metrů za mercedes.

Pak spustila okénko a vybídla mě: „Jen si ten mořský vzduch pořádně vychutnej.“

„Proč?“

Silnici lemovaly živé ploty, co je jimi Southampton proslavený, a za nimi se přes širé trávníky dalo dojít k velkým starým sídlům v hodnotě kdovíkolika melounů.

Tess ukázala prstem. „Tamhle bydleli Raleighovi. Naši se s nimi kamarádili.“

„Jo, těm patřil slum, co jsem v něm vyrůstal. Fajn lidi.“

„Úplně to tu ve mně probouzí vzpomínky.“

„To jsem rád.“

„Když jsem vyrůstala, žádní Rusové tu nebyli.“

„Svět se mění.“
„Odkud oligarchové berou takové jmění?“
„Až to zjistíš, tak mi dej vědět.“
„Táta na svoje peníze tvrdě dřel. Nekradl je.“
„Oligarchové v Rusku taky nikomu prachy nekradli.
Ukradli celou zemi.“

„To je humus.“
„Indiáni z místní rezervace by si s tebou notovali.“
Blížili jsme se k Gin Lane, která vedla podél Atlantiku.

Tess se zeptala: „Co je vede k tomu žít tady?“

„V Rusku je to na pytel.“

„Já tam nikdy nebyla. Co ty?“

„Taky ne. Ale byl jsem v Brighton Beach.“

Mercedes se dal doleva po Gin Lane a my za ním. Jiné auto nebylo na přímořské silnici v dohledu.

Jak jsem říkal, sledovat Ivany je větší sranda než sledovat Abduly – Rusáci vědí, jak má vypadat flám, a většinou přiberou do party skupinku fešand. Ne že by to na naši práci něco měnilo, ale jestli jste někdy seděli před mešitou a tři hodiny čekali na Abdula... Rozumíme si.

Po pravé straně Gin Lane, směrem k moři, stála za živými ploty a vysokými zdmi obří sídla s přímým přístupem k moři. Nalevo stály stejně impozantní baráky, co přímý přístup k moři získávaly, teprve když přišel hurikán.

Jednou už jsem Petrova do těchhle míst sledoval, takže jsem věděl, že Tamorov bydlí na východním konci Gin Lane. Taky jsem věděl, že večírky, co pořádá, jsou vážně odvaz. Petrov a jeho kamarádíčky měli sbaleno v taškách, takže to vypadalo, že si dneska pospím v minidodávce. Doufal jsem, že paní Faradayová nechrápe.

Zavolał jsem Mattovi se Stevem. „Cíl zajede napravo k sídlu jménem U Příboje. My odbočovat nebudeme.“

„Přijem.“

Obrátil jsem se na Tess: „Nalep se mu na kufr, a až odbočí, zastav.“

Přikývla a dál se držela mercedesu.

Blížili jsme se k velké dvoukřídle bráně na Tamorovův pozemek, označené bronzovou cedulí *U PŘÍBOJE*. Mercedes zpomalil a pak do brány bez blinkru odbočil. Z toho, že se mu pěkně v předstihu otevřela, bylo jasné, že Rusové k Tamorovovi určitě zavolali už po cestě a oznámili ochrance, že je sledujeme.

Tess zastavila naproti vjezdu. Viděl jsem za bránou dva svalovce vyfiknuté v černém jak Batman, zkoušeli na nás šilhat přes tmavá skla chevroletu. Žádnou viditelnou zbraň u sebe neměli, ale že ji můžou odněkud vytasit, o tom jsem nepochyboval.

Mercedes zastavil těsně za bránou a z pravého zadního okénka, za kterým seděl Petrov, se vysunula ruka. Se vztyčeným prostředníkem.

„Grobián,“ zakroutila Tess hlavou.

Spustil jsem tmavé okénko právě tak, abych taky mohl vysunout ruku, a oplatil jsem Petrovovi stejnou mincí, navíc s výkřikem „Poceluj moju žopu!“, polib mi prdel.

„Co jsi říkal?“

„Popřál jsem jim pěkný den.“ Nato jsem zavelel: „Pokračuj padesát metrů a tam se otoč.“

Minuli jsme Tamorovův pozemek, Tess nás na úzké písčné cestě obrátila do protisměru a zůstala stát. Dům U Příboje jsme měli přímo před sebou.

Matt a Steve si z nás vzali příklad a všichni jsme vystoupili a protáhli se.

Od oceánu pěkně foukalo a na světle modré obloze tu a tam pluly nadýchané mráčky. Racci kroužili nad vodou a lovili si oběd a slunce stihlo od pravého poledne popojít kousek na západ. Zakručelo mi v břiše.

Matt Conlon, taky bývalý detektiv newyorské policie, si postěžoval: „Nemůžu uvěřit, že nám ukázal fakáče.“

Steve Lansky, co dřív u newyorské policie dělal na kontrašpionážním, se k němu připojil: „Serou mě.“

Podíval jsem se po silnici zpátky a uviděl, že ta dvojka Tamorovových sekuritáků vyšla před bránu a pozoruje nás.

Steve vzal svůj nikon s přibližovacím objektivem a zaostřil na ně. „Rusáci od pohledu.“ Aby si zvýšil autoritu, dodal: „Jeden vypadá jako můj fotr.“ Párkrát si je vyfotil.

„O. k.,“ řekl jsem, „tipoval bych, že tady Petrov už stane do večera, možná do rána.“

Tess už se zřejmě smířila s možností, že tu budeme trčet až do úsvitu, ale stejně se zeptala: „Nemůžeme si zavolat o vystřídání?“

„Potřebuju nahnat přesčasy.“ Taký jsem ji informoval: „Tahle banda to navíc občas hraje jako skořápky – jestli od baráku vyjede další auto, musíme se ozvat místním policajtům, aby ho zastavili a koukli, jestli v něm Petrov nesedí.“ A ještě jsem jí připomněl: „To jeho sledujeme. Ne ten mercedes ani toho řidiče.“

„Co Igor a Fradkov?“ zeptala se mě paní Faradayová. „Co když odjedou bez Petrova?“

„Tak si můžeš vzít minidodávku a sledovat je, když budeš chtít.“

„Ty se mě snažíš zbavit?“

„Myslel jsem, že chceš stihnout zápas a vyzvednout manžela na letišti.“

„Začíná to tady být zajímavé.“

Všem jsem připomněl: „Rusko je velmoc a nejsme oficiálně nepřátelé, takže čemu se tady musíme vyhnout? Incidentům.“ Tím jsem myslel, že nesmíme nikoho praštit do koulí. Zato „Polib mi prdel“ je v pohodě.

„Co vzít telefon a vyžádat si instrukce od vedení?“ navrhla Tess.

„Rozhodnutí tu dělám já podle aktuální situace na místě.“

„Dobře. Už jsi rozhodl, kdo půjde na oběd?“

„Nikdo. Zastřelím pár racků. Dáš si?“

Moje duchaplnost se jí už zřejmě omrzela: „Znám ve městě nějaké restaurace s rozvážkou.“

Nejlepší zpráva dne.

Takže jsme Tess nadiktovali, co si dáme, a ona vzala mobil a našla v Southamptonu nějakou hospodu, co byla ochotná dovézt jídlo ke dvěma autům zaparkovaným na Gin Lane. Pak zavěsila a řekla: „Půl hodiny.“

Doufal jsem, že oběd stihne dorazit, než mercedes zase vyjede.

Tenhle džob byl sice o žaludeční vředy, ale taky jednomu dával dost svobody. Trochu jako dělat obchodního cestujícího – když jste vykazovali výsledky, nikdo se na ředitelství neptal, čím své dny vlastně trávíte.

Ale když jste jako externí agent něco podělali, tak jste se vezli a nebyl nikdo, kdo by vás podržel. Žádné odbory, žádná možnost, že by vás až do důchodu zašili na nějakou úřední pozici. A mně to nevadilo.

Plukovník byl v tuhle chvíli za zavřenými vraty, ale to neznamenal, že jsem ho ztratil – jen že ho nevidím. Ne že by mi ta situace vůbec nedělala starosti, ale takhle se to prostě čas od času seběhne a nakonec se každý musí zase vynořit. Stačí, abych byl u toho. Problém je, když vám cíl sledovačky vyklouzne zadními dveřmi. A v našem případě za těmi zadními dveřmi leželo patnáct kilometrů pláže, nemluvě o širém oceánu.

Uvažoval jsem, že bych požádal o leteckou podporu nebo o jeden ze členů, co pro tyhle případy používáme. Ale nerad bych zas šel s kanónem na vrabce. Petrov byl sice osoba nejvyšší důležitosti, ale na rozdíl od

některých muslimů, co jsme sledovali, na něj nemělo cenu jít v plné polní. Přinejmenším podle názoru panujícího v čísle 26 a ještě výš.

A dneska nejspíš bylo všechno přesně tak, jak to vypadalo: plukovník Petrov si zajel na návštěvu za Georgijem Tamorovem. Možná byl v plánu mejdan a Petrov se těšil na cecky ve vířivce a na pár vodek. Nic strašného.

Stačilo ho neprošvihnout, až se zas rozloučí. Dřív nebo později vyrazí zpátky do města. Prostě jen další obyčejný den v životě Vasilije Petrova a Johna Coreyho.

Leda by až tak obyčejný nebyl.

Stáli jsme na té klidné silnici, minidodávku za zády, a popíjeli při slunění vodu z petek. Většina letních sídel byla už takhle v září prázdná, ale správci nebo majitelé jsou pochopitelně paranoidní, takže kdyby nás někdo viděl, mohl zavolat na policii. Nebo jsme na ni mohli zavolat my. Pár věcí, co souvisely s Tamorovovým domem a jinými národněbezpečnostními problémy, jsme už se státní nebo místní policií řešili, a pár lidí tam dokonce obdrželo výcvik od Protiteroristické operační skupiny, takže nám případně sloužili jako spojky.

Svět se změnil a zmenšil a před grázly už nebylo nikde bezpečno, všude se mohlo stát něco hnusného. Dokonce i tady, mezi živými ploty a sídly bohatých a mocných.

Steve je jako já a nenese pasivní metody sledování zrovna lehce, takže usoudil, že půjde a nějak těm dvěma hlídkujícím Rusákům zvedne mandle. Sám ke konfrontacím nikoho nevybízím, ale to neznamená, že bych je neměl rád. „Jestli někoho zastřelíš, papíry si o tom vyplníš sám.“

Steve vykročil. Dvojice se stáhla za bránu a zavřela ji.

Poslal jsem esemesku agentovi, co případ řídil: *Cilové vozidlo zajelo v S-hamptonu k Tamorovovu domu. Mate jednotky na vystridani?*

Když někdo v čísle 26 musí vypočítat odpověď nebo o něčem rozhodnout, vždycky to chvíli trvá, a o víkendech a svátcích zvlášť, takže jsem telefon vrátil do kapsy.

Steve už stál u brány a provokoval tím, že přes železné mříže fotil.

Rusáci na něj nejspíš křičeli, ale na tuhle dálku jsem je neviděl ani neslyšel. Doléhal ke mně jen štěkot psů.

Jak jsem říkal, tohle nebyla diskrétní sledovačka, a to, že se při ní nebudeme celou dobu navzájem ignorovat, bylo tím pádem jasné (nebo žádoucí). Podobně jsem kdysi zaparkoval do druhé řady vedle auta s ruským diplomatem a nenechal ho vystoupit, dokud mi nedorazily posily. Ale Steve už šel trochu za hranu předpisů.

Diskrétní sledovačky a práce v utajení vyžadují daleko víc zkušeností a nenápadnosti, ale můžou vést k zajímavým výsledkům. Jeden z důvodů, proč nás DDS každou chvíli posílá na nový cíl, je ten, aby si někdo nezapamatoval naše obličejce – u lidí, co nás ještě neviděli, je snazší zachovat diskrétnost a zůstat inkognito. Konkrétně plukovníka Petrova už jsem dřív sledoval, ale jsem si dost jistý, že mě nikdy neviděl zblízka. Taky je ale fakt, že si mě SVR mohla vyfotit teleobjektivem. Možná jsme my i oni měli fotky toho, jak se fotíme navzájem. Zvláštní živobyті.

Steve přestal psy a Rusy provokovat, vrátil se k autu a informoval nás: „Vevnitř parkuje tak asi deset aut.“ A z toho vyvodil: „Rozjíždí se pařba.“

Matt přispěl svojí troškou do mlýna: „Loni v červenci jsem je sledoval od sousedů, fajn lidí, co z těch Rusáků vedle nejsou zrovna na větvi. Tehdy se tady pařilo celou noc. Spousta holek. Nahoře bez.“

Steva to zaujalo: „Tyhle fotky jsem neviděl.“

Matt se usmál. „Na to bys potřeboval povolení.“

Tess měla oči v sloup a nejspíš se modlila, aby agenti FBI byli kultivovanější než bývalí policajti. Což bohužel jsou. Ještě jí budeme chybět.

Měli jsme před sebou dlouhý den. Jedno z prvních pravidel, co se při sledovačkách naučíte: když to jde, tak si odskoč. Na jedné straně ulice rostlo vysoké rákosí, takže ho hoši zalili. Tess se zatím nechtělo.

Jídlo ne a ne dorazit, ale k Tamorovovi zajelo pár dalších aut, Steve si je fotil. Potom z Old Town Road odbočila dodávka a blížila se k nám. Za ní dvě další. Na boku jedné z nich jsem četl CATERING, takže jsem se Tess zeptal: „Kolik jsi těch baget objednala?“

Nedala najevo, že by ji moje duchapřítomná poznámka pobavila.

Vkročil jsem do vozovky a zvedl ruku. Dodávky zastavily, na boku té první stálo HAMPTON CATERING.

Přistoupil jsem ke dveřím u řidiče a ukázal odznak. Okénko se spustilo a já se chlapa za volantem zeptal: „Kam jedete?“

„K Příboji,“ odpověděl.

Asi se na mě usmála štěstěna. Nebo si na mě možná chystala masivní katastrofu, to ona občas dělá. S mou dopomocí.

„Nepotřebujete barmana?“ zeptal jsem se.

„Ne...“

„Ale jasně že jo. Jak se jmenujete?“

„Dean. Dean Hampton. Stejně jako tady ta ves.“

„Kuriózní. Takže teď, Deane...“

Přidružíla se ke mně Tess a zeptala se: „Co děláš?“

„Přijímám práci u Deana.“

„Hrabe ti?“

Zdvořilejší podobu téhle otázky už jsem zodpověděl, když mě brali k FBI, takže jsem se zas obrátil na pana Hamptona. Měl na sobě bílou halenu. „Najde se u vás třeba nějaká košile navíc?“

„No... jo. Pár jich bude vzadu. Ale –“

Dorazili i Matt a Steve. „Zkuste tadyhle pánovi vysvětlit situaci,“ zaúkoloval jsem svůj tým. Pak, protože je ruská ochranka na hledání zbraní vysazená, jsem odepnul pouzdro s pistolí a potom kvér i s náhradními zásobníky podal Stevovi. Matt zase vyfasoval můj odznak a peněženku, protože co kdyby ochranka chtěla vidět doklady.